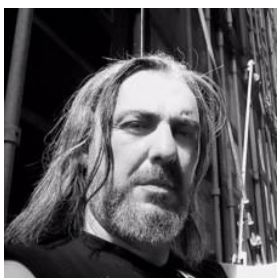

Απάντηση στους αναθεωρητές της ιστορίας Συμπέρασμα...καμιά εμπιστοσύνη στους Ευρωπαίους πρώην βάρβαρους και το «ξανθό γένος» - Τίτλος δικός μου

Γράφει ο Αλέξανδρος Βασιλόπουλος
Historyreport.gr
Macedonianet.gr

Ήταν στα 1481 όταν ο Κορκόδειλος Κλαδάς και οι Μανιάτες αγωνιστές επαναστάτησαν. Έφτασαν ως την Ήπειρο κι απελευθέρωσαν την περιοχή της Χιμάρας. Αβοήθητος από τη Δύση, που τον είχε ενθαρρύνει, ο Κλαδάς αιχμαλωτίστηκε, εννέα χρόνια αργότερα και γδάρθηκε ζωντανός. Το 1489 ο τελευταίος του βυζαντινού αυτοκρατορικού οίκου Ανδρέας Παλαιολόγος σήκωσε την επαναστατική σημαία στην τουρκοκρατούμενη Ελλάδα.

Από το 1492, ο επαναστατικός άνεμος πήρε τη μορφή σταυροφορίας με σύμμαχο τον Κάρολο Η΄ της Γαλλίας. Πέντε χιλιάδες επαναστάτες απελευθέρωσαν την Ήπειρο και μεγάλο μέρος της Θεσσαλίας.

Ο αγώνας είναι τόσο δυνατός (γράφει ο Κωνσταντίνος Σάθας), ώστε οι Τούρκοι «αποσύρονται εκ των παραλίων και ετοιμάζονται να εγκαταλείψωσι την Κωνσταντινούπολιν».

Όμως, συνασπισμός χριστιανικών κρατών συμμαχεί κατά του Καρόλου, που αναγκάζεται να γυρίσει στη Γαλλία. Αβοήθητοι, οι Έλληνες σφάζονται ανηλεώς. Το 1496, η επανάσταση έχει σβήσει.

Νέες επαναστατικές κινήσεις, από το 1525 ως το 1533, κατέληξαν στη σφαγή των Ελλήνων:

Στη Ρόδο, του μητροπολίτη Ευθυμίου και των προυχόντων.

Στην Πελοπόννησο, των επαναστατών που εγκαταλείφθηκαν στη Μεθώνη από τους ιππότες της Μάλτας.

Και, το 1565, πνίγεται στο αίμα ο ξεσηκωμός στην Ήπειρο, με αιτία το παιδομάζωμα.

Η ναυμαχία της Ναυπάκτου, το 1571 με την καταστροφή του τουρκικού στόλου, έδωσε νέες ελπίδες στους ραγιάδες. Η συμμαχία Ενετών, Ισπανών και πάπα ώθησε σε νέα επανάσταση.

Οι ξεσηκωμένοι εγκαταλείφθηκαν για μια ακόμη φορά.

Ακολούθησαν σφαγές στην Παρνασσίδα, στη Θεσσαλονίκη, στο Αιγαίο. Οι μητροπολίτες Πατρών και Θεσσαλονίκης κήκων ζωντανοί.

Νέος ξεσηκωμός στην Ακαρνανία και την Ήπειρο, το 1585: Οι αρματολοί της Βόνιτσας Θόδωρος Μπούας Γρίβας και της Ηπείρου Πούλιος, Δράκος και Μαλάμος, ελευθέρωσαν Βόνιτσα, Ξηρόμερο, Άρτα και βάδισαν για τα Γιάννενα. Νικήθηκαν, όμως, και πολλοί σκοτώθηκαν.

Από το 1609 ως το 1624, ο δούκας του Νέβερ της Γαλλίας και Έλληνες οργάνωσαν ένα φιλόδοξο σχέδιο για να διώξουν τους Τούρκους από την Ελλάδα και δημιούργησαν τη χριστιανική στρατιά που θα ενωνόταν με τους επαναστάτες.

Το σχέδιο ποτέ δεν μπήκε σ' εφαρμογή. Όμως, στα δεκαπέντε αυτά χρόνια, οι Μανιάτες επαναστάτησαν κάμποσες φορές, ενώ ο μητροπολίτης Τρίκκης Διονύσιος, ξεσήκωσε τους χωρικούς και το 1616, εκστράτευσε στα Γιάννενα και κυριέυσε την πόλη. Νικήθηκε τελικά, αιχμαλωτίστηκε και γδάρθηκε ζωντανός.

Το 1659 ξέσπασε νέα επανάσταση των Μανιατών που κράτησε ως το 1667. Τρία χρόνια αργότερα, οι Στεφανόπουλοι και άλλοι Μανιάτες έφυγαν στην Κορσική. Αλλεπάλληλοι ξεσηκωμοί των Ελλήνων, από το 1660, υποκινήθηκαν από τους Ενετούς. Ο Μοροζίνι ναυμαχούσε και πολεμούσε τους Τούρκους, ενισχυμένος από ενθουσιώδεις Έλληνες επαναστάτες.

Από το 1711, μια ακόμη μεγάλη δύναμη ενεπλάκη στην Ελλάδα: Ο τσάρος της Ρωσίας, Μέγας Πέτρος, εξέδωσε προκήρυξη, με την οποία καλούσε τους Έλληνες να επαναστατήσουν. Ονόμασε τον εαυτό του «Ρωσογραικών αυτοκράτορα», δίνοντας τροφή στη φαντασία. Στις εκκλησιές, μνημόνευαν τ' όνομά του, ο Αγαθάγγελος προφήτευε τον λυτρωμό, που «θα φέρει το ξανθό γένος». 55 χρόνια αργότερα, τα κοσμοκρατορικά σχέδια της Μεγάλης Αικατερίνης, οδήγησαν στην επανάσταση του 1766 και στα Ορλωφικά του 1770. Οι επαναστάτες εγκαταλείφθηκαν και πάλι. Άντεξαν ως το 1779, οπότε η Πελοπόννησος ειρήνευσε.

Την αμέσως επόμενη χρονιά, το 1780, οι Τούρκοι βάλθηκαν να ξεπαστρέψουν τους κλέφτες της Πελοποννήσου. Οι Κολοκοτρωνάιοι αντιστάθηκαν δώδεκα μερόνυχτα

στη Μάνη και μετά έκαναν ηρωική έξοδο. Χάθηκαν οι περισσότεροι. Ο δεκάχρονος τότε Θόδωρος Κολοκοτρώνης, η μάνα του και μια του αδερφή οι μόνοι που σώθηκαν.

Το 1788, επαναστάτησαν οι Σουλιώτες. Την ίδια χρονιά, φάνηκε στις θάλασσες ο μικρός στόλος του Λάμπρου Κατσώνη. Ήταν χιλιάρχος του ρωσικού στρατού.

Ο οπλαρχηγός Ανδρίτσος, με 500 κλέφτες επάνδρωσε τα καράβια. Ως το 1790, τσάκισαν πολλές φορές τους Τούρκους σε ναυμαχίες. Εκείνη τη χρονιά (1790), σε μια φοβερή σύγκρουση ανάμεσα στην Άνδρο και την Εύβοια καταναυμάχησε τους Τούρκους, αλλ' έμεινε με επτά μόνο πλοία. Την επόμενη μέρα, βρέθηκε ανάμεσα σε δυο εχθρικούς στόλους και νικήθηκε. Ο Λάμπρος Κατσώνης και ο Ανδρίτσος συνέχισαν να πολεμούν.

Το 1792, Ρωσία και Τουρκία υπέγραψαν ειρήνη. Ο Κατσώνης αρνήθηκε να καταθέσει τα όπλα και εξέδωσε προκήρυξη, την περίφημη «Φανέρωσιν του χιλίαρχου Λάμπρου Κατσώνη», με την οποία κατάγγελλε την Αικατερίνη και διακήρυσσε πως μόνοι τους οι Έλληνες θ' αποκτούσαν την ελευθερία τους. Κατσώνης και Ανδρίτσος νικήθηκαν στο ακρωτήριο Ταίναρο και χώρισαν. Ο Κατσώνης αποσύρθηκε.

Ο Ανδρίτσος με τους 500 του, πολεμώντας σαράντα μερόνυχτα, κατόρθωσε να φτάσει στην Πρέβεζα.

Η επανάσταση των Σουλιωτών έσβησε στις 12 Δεκεμβρίου του 1803 με τη συνθήκη, που τους επέτρεπε να φύγουν με τον οπλισμό τους.

Ο Αλή πασάς, όμως, παρασπόνδησε και τους κυνήγησε. Μια ομάδα Σουλιώτες, βρέθηκε στις 23 Δεκεμβρίου στη Ρινιάσα, ανάμεσα στην Πρέβεζα και την Άρτα.

Πάνω τους έπεσαν στίφη Αλβανών και τους κατέσφαξαν. Η Δέσπω Μπότση, με δέκα κόρες, εγγονές κι εγγόνια, πρόλαβε να οχυρωθεί στον πύργο του Δημουλά.

Οι Αλβανοί την πολιορκήσαν. Αντιστάθηκε όσο μπορούσε. Στο τέλος, ανατινάχτηκαν όλοι, για να μην πέσουν ζωντανοί στα χέρια του εχθρού.

Ο Κίτσος Μπότσαρης κατάφερε να φτάσει ως τ' Άγραφα, όπου τον πρόλαβαν οι Αλβανοί. Οχυρώθηκε σ' ένα μοναστήρι κι άντεξε ως τον επόμενο Απρίλιο.

Ογδόντα κατάφεραν να ξεφύγουν.

Νέος επαναστατικός άνεμος διέτρεχε την Ελλάδα, το 1806, από την Πελοπόννησο ως τη Μακεδονία, καθώς οι Ρώσοι και οι Γάλλοι του Ναπολέοντα ανταγωνίζονταν, ποιοι θα προσεταιριστούν τους Έλληνες.

Για μια ακόμα φορά, οι ξεσηκωμένοι εγκαταλείφθηκαν στην τύχη τους και οι Τούρκοι ξέσπασαν επάνω τους.

Στην Πελοπόννησο, οι Τούρκοι ζητούσαν να τελειώνουν με τους Κολοκοτρωναίους.

Οι σύντροφοι του Θόδωρου Κολοκοτρώνη δεν ήθελαν να φύγουν.

Πολέμησαν μήνες, ώσπου να αναγκαστούν να περάσουν στα Κύθηρα κι από κει, στη Ζάκυνθο.

Ακολούθησαν η εποποιία του Νικοτσάρα στη Μακεδονία και του Γιάννη Σταθά στο Αιγαίο, που ανάγκασαν την Υψηλή Πύλη να έρθει σε συνδιαλλαγή με τους επαναστάτες.

Στα 1814, ιδρύθηκε η Φιλική Εταιρεία. Επτά χρόνια αργότερα, ξεσπούσε ο 124ος ξεσηκωμός που οδήγησε στην ελευθερία.

Οι Έλληνες αγωνίζονταν και έχυναν αίμα αιώνες για την ελευθερία τους. Η καλύτερη απάντηση στους αναθεωρητές της ιστορίας μας, που προσπαθούν να μας πείσουν ότι το ελληνικό έθνος «κατασκευάστηκε».